

Chênh vênh cưôc đời

Chênh vênh cuộc đời

MỘC DIỆP TỬ

Khi người ta 30

Khi người ta 30 tuổi, tình yêu chỉ còn được xếp xuống đáy cuối cùng trong tháp nhu cầu.

18 tuổi, chúng ta nghĩ chỉ cần có tình yêu là đủ. Chúng ta mong mình sẽ là tất cả với một người.

25 tuổi, chúng ta biết chỉ tình yêu thôi là không đủ. Chúng ta mong được sống trong nhau như hai nửa song hành.

30 tuổi, chúng ta không có khát vọng về tình yêu, mà chỉ mong cuộc đời yên ổn. Chúng ta không trao đi tất cả mà giữ lại cho mình những khoảng lặng rất riêng. Người này chỉ còn là một phần trong cuộc đời của người kia.

Khi bạn 30, tình yêu không phải là tuyệt đối, không phải là duy nhất, tình yêu có thể chỉ như một cơn gió khe khẽ thổi qua đời, nhưng thay vì là cơn bão thổi qua rồi mất sạch, chúng ta bình lặng đi qua cuộc đời, không sôi

nổi, không cuồng nhiệt, nhưng đủ trưởng thành để giữ chặt tay nhau.

Điều khác biệt giữa tuổi 18 và 30 là cảm giác một mình. 18 tuổi, người ta sợ và ghét phải ở một mình nhưng khi 30 tuổi, đấy lại là điều mong muốn của họ. Đó cũng là lúc con người hiểu về nỗi cô đơn một cách sâu sắc nhất. Cô đơn không phải là khi chỉ có một mình, cô đơn là ở giữa nhiều người mà trong lòng hoàn toàn trống trải. Cô đơn không phải là sự yên ắng, xa vắng âm thanh cuộc sống mà là ở giữa sự huyên náo của đám đông nhưng tâm hồn mình chỉ như một mặt hồ cô tịch.

30 tuổi, nỗi cô đơn không phải là một điều gì đó ghê gớm lắm, cũng chẳng bị thương, quặn quai đốn đau như tuổi 18 thường nghĩ. 30 tuổi, cô đơn chỉ là một thói quen rất bình thường. Trở về nhà, một mình, làm những việc mình thích, cô đơn đôi khi chỉ là vì lười biếng thôi.

18 tuổi, người ta chẳng có gì nhiều ngoài những hoài bão đi cùng sự cuồng si tuổi trẻ.

25 tuổi, người ta vẫn chẳng có gì hơn ngoài trái tim đã thêm vài vết nứt, tâm hồn có thêm nhiều nỗi cô đơn.

30 tuổi, người ta có một tờ giấy hôn thú, một sự nghiệp ổn định, một gia đình để đi về chăm sóc nhưng dường như người ta lại thấy mất mát rất nhiều. Nỗi đau không phải điều có thể dễ dàng quên đi. Nếu như nỗi đau của tuổi 18 như những con sóng ồn ào trên mặt nước thì nỗi đau của tuổi 25 chỉ như những con sóng dưới lòng biển sâu, dữ dội hay êm dịu cũng chỉ bản thân biết.

Khi người ta 30 tuổi, tình yêu đơn giản là một món ăn tinh thần rất nhẹ nhàng, không quá đam mê để theo đuổi đến bất chấp cả mạng sống, nhưng cũng không thờ hững đến mức vô cảm. Khi người ta 30 tuổi, tình yêu chỉ còn được xếp xuống đáy cuối cùng trong tháp nhu cầu.

Kiểm tìm bản thân nơi mắt người

Bạn vẫn thường thấy mình thức dậy vội vàng, chọn mãi một bộ đồ, lao ra đường ăn một món ăn không thích.

Sẽ có một buổi sáng bất chợt nào đó, bạn thức dậy mà không cần biết mình hôm nay sẽ làm gì, sẽ gặp ai, bạn chỉ muốn nằm lại trên giường, để mặc những tia nắng ấm áp bên ngoài mời gọi, để mặc những dự định kế hoạch đang nhắc nhở, bạn muốn trở thành một con người hoàn toàn tự do, không vướng bận, một con người của những nỗi cô đơn tự tại.

Sẽ có một ngày như thế, bạn không bất ngờ đâu. Vì đó là ngày mà tiềm thức của chúng ta trở về trạng thái vô thức, ngày mà chúng ta được sống với bản năng nguyên thủy nhất của con người, ngày mà chúng ta được đối diện với con người thật của chính mình mà những nguyên tắc, những ràng buộc, những tham vọng, những hư danh đã

cột chặt chúng ta lại dưới một bản ngã khác. Tôi gọi đó là ngày của những tự do tìm về.

Bạn sẽ thức dậy rồi bỏ mặc mình với bộ đồ nhàu nhĩ, với mái tóc rối bù không chải, bạn không cần phải bận tâm soi mình trong gương, cân nhắc mặc bộ đồ nào để bước ra đường, không cần bận tâm nghĩ mình trông có kỳ cục không trong ánh mắt người ngoài, không cần đau đầu vì một kế hoạch đang thúc ép bạn đến nghẹt thở, bạn sẽ nằm lại ở trên giường thêm một lúc, thời gian dường như lắng đọng, chỉ còn bạn với những suy nghĩ rất riêng cứ miệt mài trôi đi, trôi đi, như một dòng chảy vô tận...

Bạn biết là bạn sẽ tiếp tục những ngày tháng quay cuồng trong vô vàn sức ép đến từ cuộc sống. Bạn quá quen với nó, thậm chí, bạn từng có lúc sợ mình yếu đuối mà gục ngã, sợ mình chán nản mà bỏ cuộc, hoặc bạn sợ nếu mình cho phép mình nghỉ ngơi quá sớm quá nhiều sẽ khiến bản thân lười biếng mà ngừng cố gắng.

Con người có thể làm quen, chịu đựng được khó khăn, vất vả mà tôi luyện cho mình một sức bền chiến đấu, nhưng nếu cứ nuôi mình trong ảo vọng nhàn nhã thì chẳng mấy họ trở thành những con sâu ngủ vùi trong cái kén, chỉ nghĩ thế giới này rộng được nhường ấy. Những con sâu ấy không bao giờ trở thành bướm để bay được ra ngoài nhìn bầu trời bao la, cảnh vật xinh đẹp vì nó không có động lực và khát khao chiến thắng bản thân mình. Nhưng cũng có những con bướm kiêu hãnh trên chiến thắng đầu tiên để suốt đời cô đơn vì không muốn quay về ngủ lại trong cái kén xấu xí năm xưa nó đã chui ra.

Bạn chợt hỏi, bạn sẽ mãi mãi làm con sâu lười biếng kia hay con bướm kiêu hãnh nhưng cô độc giữa đời? Rồi bạn nghĩ đến một buổi sáng nào đó, bạn thức dậy, bạn nằm trên giường với mái tóc rối, với bộ áo nhàu, uống một tách cà phê pha vội, gặm một chiếc bánh mì không nhân, lười biếng nghe một bản nhạc nhẹ, thế mà bạn thấy hài

lòng, bạn chụp cái ảnh với nụ cười híp mắt, đăng lên trang cá nhân chẳng quan tâm đồng nghiệp, bạn bè nói bạn trông thảm hại như nào, bạn đã có câu trả lời thật rõ ràng cho mình.

Làm bướm hay làm sâu thì cả đời này, cái bạn cần cũng chỉ là sự hài lòng của bản thân. Bạn có thể làm sâu, chỉ nhỏ bé trong thế giới chật hẹp của mình, nhưng bạn hãy hạnh phúc. Bạn có thể làm bướm, lấp lánh trên bầu trời rộng lớn, nhưng bạn hãy biết hài lòng với vị trí của bản thân, chấp nhận mình trong mọi khoảnh khắc dù xấu hay đẹp.

Bạn vẫn thường thấy mình thức dậy vội vàng, chọn mãi một bộ đồ, lao ra đường ăn một món ăn không thích nhưng mới lạ đang được quảng cáo để có cái để tám phét, bước đến chỗ làm, chỗ học, tự sợ hãi: “Trông mình có ngớ ngẩn không”, trước khi bước vào. Những con sâu thì muôn đời không dám thử cái mới, vì sợ mình đã xấu lại xấu hơn. Những con bướm thì muôn đời sợ mình mất đẹp, mất phong độ nên cũng chẳng dám phá bỏ cái vỏ lấp lánh vốn có để làm những điều mới mẻ mình thích. Nhưng mà, hãy thôi việc tìm kiếm bản thân trong ánh mắt của người khác. Tin tôi đi, những người khác kia sẽ chẳng quan tâm trông bạn ra sao đâu vì họ cũng đang bận tâm tìm kiếm bản thân họ trông thế nào trong mắt bạn. Thấy không, một vòng tròn rắc rối rồi là vô nghĩa?.

Sao bạn không thử cho mình một buổi sáng thức dậy, không bận tâm mình làm sâu hay làm bướm, nhìn một ánh bình minh thật đẹp, hài lòng với món điểm tâm đơn giản tự làm, nghe một bản nhạc nhẹ nhàng, và khởi đầu với những việc mình thích nhưng bình thường không dám làm, hoặc đôi khi chẳng cần làm gì cả... Ừ, sẽ có một buổi sáng nào đó, bạn thức dậy, trong đầu bạn chỉ có một suy nghĩ, bạn muốn sống là chính mình.

Sức khỏe và tuổi trẻ

Sức khỏe không tốt thì dù bạn có tài giỏi đến đâu, giàu có đến đâu, quyền thế đến đâu bạn cũng đã tự loại bỏ mình ra khỏi vòng đua của cuộc đời.

Đạo này mình hay thức giấc tầm 4 giờ sáng, nằm nghe tiếng gà gáy, mở cửa sổ nhìn ra ngoài trời, thấy ánh mặt trời lấp ló trên mặt hồ đằng xa, khung cảnh bình yên, không khí trong lành và mát lạnh buổi sớm làm mình thấy dễ chịu.

Có lẽ là mình đang già đi rồi, tóc còn xanh mà tâm hồn đã chớm bạc nên bỗng nhiên nghĩ mình phải tỉnh dậy ngẫm bình minh thật nhiều trước khi cuộc đời không còn những ngày lười nhác để phớt lờ cho những cơ hội ngẫm bình minh sau này nữa. Mình sợ rằng giấc ngủ quá dài làm cuộc đời ngắn đi những cơ hội.

Hoặc cũng có thể vì ốm đau, bệnh tật, sức khỏe suy giảm nghiêm trọng trong những ngày qua làm mình đột nhiên thấy mình như trải

qua nửa cuộc đời trong sự lãng phí và vô nghĩa. Không có sức khỏe sẽ không có gì cả. Ước mơ, khát vọng, tình yêu, tiền bạc chỉ còn là phù du. Bởi thế, những nỗi buồn chẳng qua chỉ là cảm giác khi người ta còn có sức khỏe để mà trải qua những giây phút xa xỉ như thế. Còn khi đã ốm đau, đã thấu hiểu tuổi xuân đang dần lìa bỏ, sự sống ngăn gần lại, cơ hội không còn bao nữa thì người ta chẳng muốn phí hoài những ngày tháng ngăn ngủi còn lại cho những thứ xa xỉ vô nghĩa như buồn một nỗi mãi chẳng dứt. Sống thì phải ra sống, trọn vẹn sống, những thứ lập lờ không rõ đục trong luôn làm mình cảm thấy khó chịu. Nói như thi sĩ Xuân Diệu thì là: “Thà một phút huy hoàng rồi chợt tắt. Còn hơn buồn le lói suốt trăm năm”.

Nhớ lại những ngày còn trẻ trước đây, thứ mình phung phí và tàn phá nhất có lẽ là sức khỏe. Vì sức khỏe cũng giống như tuổi trẻ, khi người ta đang có thứ gì đó quá sẵn, quá hiển nhiên thì người ta không biết trân quý, không giữ gìn và bảo vệ nó. Nên mới có những ngày tháng có thể vì mải mê xem phim quên cả giờ giấc, quên cả ăn uống, sinh hoạt đảo lộn, ngày ngủ đêm thức. Hình như đó là bệnh chung của tuổi trẻ. Không biết giữ mình, không tập thể dục thể thao nâng cao sức khỏe, không đi khám bệnh đúng kỳ, không quan tâm đến chế độ dinh dưỡng, chất lượng an toàn thực phẩm.

Đến khi tuổi trẻ bỏ mình đi thì sức khỏe cũng đồng nghĩa với tuổi già, cơ thể bị tàn phá bởi những cuộc chơi, chỉ một cái thay đổi nhỏ cũng làm mình oằn xuống, chưa kể những thứ bệnh tật nguy hiểm đang tiềm tàng cùng với sự thay đổi của môi trường. Nhưng, biết sợ thì đã muộn. Hoặc nếu chưa muộn thì cũng đã mất đi 50% cơ hội trong đời cho rất nhiều sự phung phí của tuổi trẻ. Trong đó, sức khỏe là yếu tố quan trọng nhất để quyết định một cuộc đời thật ý nghĩa. Sức khỏe không tốt thì dù bạn có tài giỏi đến đâu, giàu có đến đâu, quyền thế đến đâu bạn cũng đã tự loại bỏ mình ra khỏi vòng đua của cuộc đời.

Nghĩ lại, rất nhiều bạn trẻ từng hỏi mình ý nghĩa trong cuộc đời là gì? Vì sao có những nỗi buồn mãi chẳng dứt? Vì sao có những nỗi đau, oán hận mãi chẳng buông? Mình từng trả lời rất dài. Hôm nay, khi mình tỉnh giấc vì một cơn đau, khoảnh khắc nhìn những người thân yêu của mình đang say ngủ, khoảnh khắc nhìn ánh mặt trời le lói phía đằng xa, khoảnh khắc nghe tiếng gà nhà bên gáy thật thanh bình, khoảnh khắc mình vươn vai hít căng tràn lồng ngực không khí trong lành tinh khiết của buổi sớm, mình nhận ra ý nghĩa trong đời là được sống mạnh khỏe để thực hiện những điều mà tất cả chúng ta đều cho rằng nó quan trọng và ý nghĩa hơn là: tìm kiếm hạnh phúc, địa vị, giàu sang...

Nói một cách đơn giản thì được sống đã là hạnh phúc, nhưng được sống khỏe mạnh mới là điều thật sự vĩ đại. Nên nếu bạn đang có một nỗi buồn trong lòng không thể với? Hãy thức dậy để ngắm bình minh trước khi để cuộc đời chìm mãi trong bóng tối. Vẻ đẹp của bình minh chính là ở chỗ nó lột xác khỏi bóng đêm u ám nhất, cũng như cuộc đời đẹp nhất là ở việc biết giữ và sống cho trọn vẹn mỗi ngày với món quà vô giá mà Thượng đế đã ban cho con người là tuổi trẻ và sức khỏe.

Tự tin lập dị.

Lập dị, có lẽ không phải lúc nào mình cũng cần sự chấp nhận, bởi vì mình đang sống cho mình, như thế là đủ.

Nếu dừng chân lại trên phố lúc tan tầm, bạn sẽ thấy thành phố có gì? Bạn sẽ mong ngóng một điều gì? Tôi thường dừng chân lại bên cột đèn đỏ, giữa những ngã tư đang ồn ào và vội vã, nhìn ngắm những dòng xe nháo nhào lướt qua, giống như một đàn cá bơi rất nhanh về phía trước, còn lại mình nhỏ bé bơi một mình, cũng thành thoi nhưng cũng đơn độc. Đó là những chiều không vội vã, bước chân mãi miết đi mãi miết tìm nhưng không biết mình đang kiếm tìm điều gì trên những nẻo đường chỉ thấy những gương mặt rất hối hả vụt qua, lạ lẫm mà cũng quen thuộc. Lúc đó, tôi chỉ có một suy nghĩ, nếu như có thể sống lặng lẽ giữa cuộc đời huyên náo này với ánh nhìn tuyệt nhiên trầm tĩnh, giống như những dòng chảy mang một phận đời riêng, không phạm vào nhau, thanh bình như vậy, thì có lẽ cuộc đời rất an lành, hiền hòa.

Tôi vẫn thường có thói quen lang thang vô định, nhìn những người lạ trên đường mà dường như chẳng nhìn gì cả. Trên đường phố là những cô gái xinh đẹp, thướt tha với những bộ cánh thời thượng, những chàng trai khỏe khoắn tụ tập chơi những trò thể thao, sức trẻ của họ làm sáng một khu phố. Tuổi trẻ không nên buồn nhiều vì thế tuổi trẻ có sức sống rất hồn nhiên. Tôi không dừng chân quá lâu ở những trung tâm thương mại lớn, rục rờ, lấp lánh nhưng cũng cô đơn. Vì thế, tôi đến những khu phố cổ, một chút bụi bặm, một chút xô bồ, nhưng dễ hòa mình vào trong đó. Ở đây đông đúc mà cũng riêng lẻ, người ta ngồi vô lối, nói những câu chuyện chẳng liên quan gì nhau, uống thứ bia cò ướp đá mát lạnh, nghe mấy bản nhạc Jazz từ cái loa cổ rè rè, ngắm những dòng người qua lại, chẳng ai bận đánh giá ai, chẳng ai quan tâm xem bên kia đường, có bà cô già mặc cái đầm hồng như con nít 2 tuổi, có đứa thanh niên mặt non choẹt làm quả đầu như mỳ ăn liền, mặc cái đầm hết như người ta túm cái chăn lùng bùng quần lại của mấy bà thím đi đẻ ngày xưa... Nếu như tôi có đứng đây, chạy qua cái tiệm trước mặt mà ịn mặt mình vào cửa kính “lêu lêu” như ngày bé hay làm thì người ta vẫn sẽ uống bia, tiếp tục nói những điều hết sức tầm phào, rồi ai nấy nhìn ra đường, ngoác miệng cười. Rất thoải mái, đó là sống.

Tự nhiên tôi nghĩ, một ngày vu vơ tẻ nhạt quá, tôi sẽ đứng trên phố lúc tan tầm, mặc cái váy đầm, rồi đi qua cửa tiệm, ịn mặt mình vào cửa kính, sau đó đi về... Như thế, cũng có thể tôi sẽ hiểu cái cảm giác của những cô bé, cậu bé bị cô lập trong lớp, chỉ vì một chút khác lạ.

Lập dị, có lẽ không phải lúc nào mình cũng cần sự chấp nhận, bởi vì mình đang sống cho mình, như thế là đủ.

Cuối tuần, chơi với giữa mưa và nắng. Lang thang bất định trong thành phố này, là thứ mà tôi luôn muốn làm mỗi ngày cuối tuần. Không